

ІНСТАЛЯЦІЯ — ГРА ЕМОЦІЙ ТА ЗНАЧЕНЬ ОБ'ЄКТІВ

Одне з найдивовижніших та вражаючих форм мистецтв ХХІ століття є саме інсталяція. Цей вид мистецтва дивує та хвилює кожного разу своєю різноманітністю, багатогранністю, символічним та смисловим підґрунтям. Для митців це один з найбільш універсальних способів виразити своє іноді виняткове бачення світу. А глядачам, інсталяції показують інші світи, світи без меж, вони загострюють сприйняття і змушують поглянути на наш світ інакше, відчувти цей світ реальним і себе реальним по-новому, абсолютно іншим способом.

Відмінною рисою інсталяції від інших видів мистецтва є застосування всіх видів матеріалів. В інсталяції можуть бути використані як звичайні матеріали: дерево; метал; папір; камінь, так і абсолютно незвичайні: створені за допомогою високих технологій, або з використанням перероблених матеріалів, частин цілого, обладнання і так далі. Вступаючи в різні неординарні комбінації, річ звільняється від своєї практичної функції, набуваючи функцію символічну. Зміна контекстів створює смислові модифікації, гру значень і, зазвичай, це не може не надихати чи не інтригувати, тому що неймовірно як купа речей може стати чимось цілим, втілювати одну концепцію, ідею. Так, наприклад, Бернард Прас «малює» портрети відомих людей та об'єктів сміттям! Працюючи над картинами, він керується не тільки кольором матеріалів, але і їх змістовним значенням. Художник прагне до того, щоб кожен елемент роботи мав пряме або хоча б непряме відношення до персонажа. Так, наприклад, статуя Свободи складається з номерів машин. Не дивно, адже вона чітко асоціюється з Нью-Йорком: перевантаженими вулицями, нескінченними таксі і, звичайно ж, з туристами, які стікаються з усього світу.

Розмір інсталяцій теж має велике значення. Об'єкти сприймаються всім тілом. Так, у 1980 році Ілля Кабаков починає створювати інсталяції, які з часом стають все більш масштабними. Художник назве їх «тотальними»: за складністю виконання вони представляють собою Gesamtkunstwerk - універсальні твори, що поєднують в собі різні види мистецтва. Глядач в буквальному сенсі може увійти в створений митцем світ, побачити його зсередини, відчувти - і стати його частиною. Ось чому сучасні художники люблять інсталювати. Це спосіб викликати потрібні емоції, а також тим самим привернути увагу до проблем сучасності, а в емоціях від незвичного

більше усвідомлюєш. Тому, на мій погляд, італійський скульптор Лоренцо Куїні створив дуже наглядний витвір для збагнення людьми важливої проблеми. На відкритті 57-го Венеціанського бієнале 2017 він представив скульптуру під назвою «Підтримка» (Support). Інсталяція Лоренцо є дві гігантські руки, що піднімаються з Гранд-каналу і підтримують будівлю п'ятизіркового готелю Ca 'Sagredo. За задумом скульптора, це звернення до людства, заклик відреагувати на зміни клімату, а саме на загрозу глобального потепління. За словами скульптора, руки це найбільш технічно складна частина тіла, але і найцікавіша: в них зосереджено так багато влади - сила любити і ненавидіти, створювати і руйнувати. Гігантські білі руки уособлюють надію підтримати крихкий мир в стабільному стані, необхідність задуматися про глобальні проблеми всього світу. І це, на наш погляд, пролунало як передчуття події, яка загрозово торкнулася своїми хворобливими крилами усіх цієї весни.

Отже, слід звернути особливу увагу на таку форму мистецтва як інсталяція, тому що вона наочно і емоційно збагачує духовний світ людини, зароджує нові переконання та думки. Художники часто повинні робити безліч зусиль для такої роботи - фізичних, інтелектуальних, організаторських і фінансових. Але, якщо вдалося доторкнутися до сердець людей, це неодмінно варто всіх зусиль. Інсталяція новий, і поки що незвіданий з усіх боків, спосіб для самовираження творців. Вони зможуть по-справжньому захоплювати нас ще дуже довго, надаючи незвичайних форм новим концепціям та ідеям, оскільки це, на нашу думку, невичерпне мистецтво.